

Sygn. akt VIII C 1622/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr.sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko D. D.

o zapłatę 1.828,75 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1622/16

UZASADNIENIE

W dniu 5 listopada 2015 roku powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu D. D. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 1.828,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że (...) Spółka z o.o. (wcześniej (...) Sp. z o.o.) dokonała w dniu 4 maja 2015 roku na rzecz powoda przelewu wierzytelności przysługującej w stosunku do pozwanego, o czym pozwany został poinformowany pismem z dnia 4 maja 2015 roku. W dniu 1 września 2014 roku pozwany zawarł z cedentem umowę pożyczki na kwotę 1.999 zł za pośrednictwem należącej do cedenta platformy internetowej (...)pl. (...) zgodnie z umową pożyczki – przed wypłaceniem przez cedenta środków pieniężnych w umówionej wysokości na wskazane przez pozwanego konto bankowe – dokonał weryfikacji swoich danych osobowych oraz akceptacji warunków umowy, realizując czynności weryfikacyjne zgodnie z ramową umową pożyczki. Cedent w dniu 1 września 2014 roku wypłacił środki pieniężne zgodnie z zawartą umową pożyczki. Uzgodniona i zaakceptowana przez strony umowy całkowita należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wynosi 1.828,75 zł, a pożyczka miała zostać zwrócona do dnia 26 września 2014 roku. Pomimo wezwani do zapłaty z dnia 4 maja 2015 roku pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(pozew w e.p.u. k. 2-4)**

W dniu 18 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził w sprawie brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(postanowienie k. 5)**

Następnie po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 7)**

Na rozprawie w dniu 24 listopada 2017 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. Mając powyższe na uwadze, Sąd wydał wyrok zaoczny. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 48)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 maja 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z powodem Kancelarią (...) Spółką Akcyjną w K. umowę przelewu wierzytelności pieniężnych wobec 4.900 dłużników, których lista stanowiła załącznik nr 1 do umowy przelewu, a wierzytelności te wynikały z 4.900 umów pożyczki zawartych pomiędzy cedentem a każdym z dłużników, których wykaz znajdował się w załączniku nr 1 do umowy przelewu, przy czym wskazano, że wartość wierzytelności składa się z kapitału przekazanego każdemu z dłużników, prowizji cedenta, opłaty za opóźnienie w spłacie pożyczki i odsetek.

Z wyciągu z załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 maja 2015 roku wynika, że przedmiotem cesji była m.in. wierzytelność wobec D. D. wynikająca z umowy nr (...) z dnia 1 września 2014 roku, gdzie kapitał wynosił 1.999 zł, zaś kwota zadłużenia wynosiła łącznie 1.828,75 zł. **(kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 maja 2015 roku z wyciągiem z załącznika nr 1 k. 9-12)**

W dniu 4 maja 2015 roku powód sporządził pismo skierowane do pozwanego z zawiadomieniem o cesji wierzytelności i wezwaniem do zapłaty, w którym wskazano, że wierzytelność wynika z umowy pożyczki z dnia 1 września 2014 roku nr ot2aw1 na kwotę 1999 zł, zaś do zwrotu pozostało 1.828,75 zł. Pismo to zostało nadane do pozwanego w dniu 14 maja 2015 roku. **(kserokopia zawiadomienia o cesji wierzytelności wraz z dowodem nadania k. 13-14)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opisanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego, wynikająca z zawartej przez pozwanego z (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki nr (...) z dnia 1 września 2014 roku w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem.

Powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie udowodnił swojego twierdzenia faktycznego przedstawionego w pozwie, że pozwany zawarł w dniu 1 września 2014 roku z cedentem umowę pożyczki na kwotę 1.999 zł. Poza twierdzeniem, że pożyczka ta miała opiewać na kwotę 1.999 zł, miała być zwrócona do dnia 26 września 2014 roku i do zwrotu pozostało 1.828,75 zł, powód nie zgłosił żadnych twierdzeń faktycznych ani tym bardziej dowodów, celem wykazania jakie były warunki umowy pożyczki, w jaki sposób została wyliczona wysokość zadłużenia oraz co składa się na kwotę dochodzoną pozwem. Ani faktu zawarcia umowy, ani jej warunków nie mogą potwierdzać dwa wydruki złożone przez powoda – wydruk ramowej umowy pożyczki nr (...) k. 15-18 (umowy ramowej nie wiadomo z jakiej daty i niezawierającej podpisów pożyczkobiorcy ani pożyczkodawcy, mimo wskazania w nagłówku, że umowa ta winna być podpisana i odesłana) i wydruk podglądu przelewu k. 19 (z kodem przelewu (...), z tytułem (...) orx1i7 na kwotę 6.000 zł w dniu 7 sierpnia 2014 roku, na rachunek nr (...), ze wskazaniem nadawcy przelewu (...) PL i odbiorcy (...)), które nie mogą być nawet uznane za dokumenty prywatne, jako że nie zawierają podpisów osoby, która je sporządziła. Sama ramowa umowa pożyczki nie została podpisana przez pozwanego, nie wiadomo nawet kiedy miała ona zostać zawarta i powód w żaden sposób nie wykazał, że pozwany zaakceptował jej warunki.

Powód nie wykazał także, że wierzyciel pierwotny miał prawo naliczyć pozwanemu prowizję, opłaty za opóźnienie w spłacie pożyczki i odsetki, a zgodnie z treścią umowy przelewu wierzytelności, wartość każdej wierzytelności składać miała się z kapitału przekazanego każdemu z dłużników, prowizji cedenta, opłaty za opóźnienie w spłacie pożyczki i odsetek. W konsekwencji Sąd nie miał możliwości zweryfikowania dalszych twierdzeń faktycznych powoda dotyczących chociażby wysokości wierzytelności, w tym prawidłowości wyliczenia należności głównej, odsetek czy daty wymagalności wierzytelności.

Powód nie udowodnił, że wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki z dnia 1 września 2014 roku nr ot2aw1 rzeczywiście istnieje, istnieje w wysokości wskazanej w pozwie i przysługuje ona powodowi jako nabyta w drodze przelewu. Powód nie wykazał nawet tego, że na rachunek bankowy pozwanego została przelana przez pierwotnego wierzyciela jakakolwiek kwota pieniężna, ani tym bardziej tego, że miała ona stanowić pożyczkę udzieloną pozwanemu przez pierwotnego wierzyciela, zwłaszcza w kontekście wydruku podglądu przelewu załączonego do akt sprawy. W wydruku tym wskazano kod przelewu „(...)”, tytuł (...) orx117” na kwotę 6.000 zł w dniu 7 sierpnia 2014 roku !, na rachunek nr (...), nadawcę przelewu określono jako (...).PL”! zaś odbiorcę jako (...)! . Pomijając już treść tego wydruku (która nijak nie przystaje do numeru spornej umowy, daty jej rzekomego zawarcia i danych pozwanego wskazanych w załączniku nr 1 do umowy cesji), podkreślić należy, że taki wydruk nie jest nawet dokumentem prywatnym, skoro nie zawiera podpisu osoby, która go sporządziła. Gdyby mógł stanowić dokument prywatny, treść oświadczenia w nim zawartego i tak nie byłaby objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Dokument prywatny nie dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany zawarł umowę pożyczki, która jest źródłem wierzytelności (to nie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia tego, że umowy takiej nie zawierał). Powód nie udowodnił istnienia wierzytelności ani jej wysokości, zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany był dłużnikiem pierwotnego wierzyciela z tytułu umowy pożyczki z dnia 1 września 2014 roku i jest obecnie dłużnikiem powoda z tego tytułu. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Podkreślić w tym miejscu należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelność, wobec wskazanej osoby.

Dodać wypada, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie. Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Przepis § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Zgodnie z przepisem art. 207 § 6 k.p.c., sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że

uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania zawarcia spornej umowy, jej warunków i powstania ewentualnego zadłużenia z tego tytułu, istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem. Strona powodowa musiała mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, zwłaszcza, że zarządzeniami z dnia 18 listopada 2015 roku i 8 stycznia 2016 roku stwierdzono w sprawie brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa.

Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie

lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Z uwagi na to, że działanie przepisu art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 roku, I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999/9/30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 roku, I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997/10/44, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając na uwadze powyższe, ze względów, o których wyżej mowa, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.